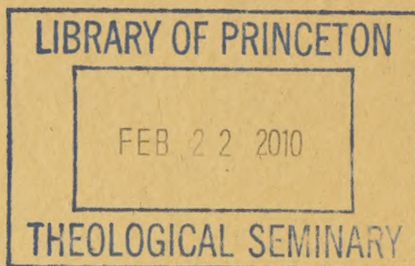

LIBRARY OF PRINCETON
FEB 22 2010
THEOLOGICAL SEMINARY

„DAT NIEMAND U OP EENIGERLEI WIJZE MISLEIDE!”

Een woord voor onzen tijd,

naar aanleiding van wat door Dr. A. KUYPER

in „De Heraut” van 3 Juni 1917

geschreven is,

DOOR

D. ROT.

APELDOORN. — N. ROT. — 1917.

„Alle rede Gods is doorlouterd; .... Doe niet tot Zijne woorden, opdat Hij u niet bestraffe en gij leugenachtig bevonden wordt." Spr. 30 : 5, 6.

Bij het schrijven van dit woord, waartoe ik mij gedrongen gevoel, staan mij vooral voor de aandacht:

1. De eere Gods en het gezag Zijns Woords.
2. De hoop van den Christen.
3. De blijdschap der ziel van den geloovige.

In de bij velen bekende en door velen gelezen reeks: „Van de voleinding," schrijft Dr. A. K(uyper) in „de Heraut" van Zondag 3 Juni 1917, o.m. het volgende:

„.... Alleen zou men van Paulus zeggen kunnen, dat deze apostel, althans voor een wijle, in zulk een waan verkeerd heeft, maar hierbij mag nimmer vergeten worden, dat Paulus er niet bij was, toen Jezus zijn toespraken over de Voleinding uitsprak. Nu stellen wij 't ons wel meestal voor, alsof Paulus desniettegenstaande, even goed als de andere apostelen, op de hoogte hiervan was, en ongetwijfeld is hij dit naderhand ook wel geworden. Maar men vergete niet, dat de Evangeliën van Mattheüs, Marcus en Lukas voor Paulus bij zijn optreden niet ter beschikking lagen, en dat elke zekerheid ontbreekt, dat Paulus den inhoud van de laatste reden van Jezus te lezen heeft gekregen. Wel zal hij natuurlijk in 't algemeen daaromtrent eèn en ander vernomen hebben, maar wat Paulus met name aan de gemeente van Thessalonica de eerste maal over de Wederkomst des Heeren schreef (1 Thess. IV : 15), maakt toch veeleer den indruk, dat zelfs toen nog de geheel volledige mededeeling omtrent de eschatologische reden hem nog ontbrak.

Het valt dan ook niet wel te ontkennen, dat hij 't een tijdlang voor mogelijk heeft gehouden, dat hij zelf de Wederkomst des Heeren nog beleven zou, en dit nu zou niet overeen te brengen zijn met de reden van Jezus, indien Paulus deze reden letterlijk gekend had, gelijk ze nu in Matth. 24, en Marcus 13 en Luk. 21 voor ons liggen....

....„De eigen woorden van Paulus zijn dan ook zoo helder, klaar en overtuigend. Zoo toch schreef hij: „Want dit zeggen we u door het woord des Heeren, dat wij, die levend overblijven zullen tot de toekomst des Heeren, niet zullen voorkomen degenen, die ontslapen zullen." Wat men aan deze woorden nu ook wringe of torne, het staat er nu eenmaal zoo stellig en zoo beslist als het slechts kon, dat Paulus zich zelven meerekende onder de personen, die, als de toekomst, d.i. de Wederkomst des Heeren, inging, nog in 't leven zouden zijn, en alzoo den dood in den gewonen zin niet zouden smaken. Hierop nu teekenen de Statenoverzetters, zij 't al eenigszins aarzelend, toch zeer duidelijk dit aan: „Namelijk geloovige menschen, stellende zich zelven ook daaronder, om de onzekerheid van den dag van Christus' toekomst." En zulks wel onder verwijzing naar wat Paulus in 1 Cor. XV: 51 schreef, waar we lezen: „Ziet, ik zeg u een verborgenheid: Wij zullen niet allen ontslapen, maar wij zullen allen veranderd worden." Het ware daarom geweld aan den tekst aandoen, zoo men de verwachting van Paulus, dat hij allicht Jezus' Parousie zelf nog beleven zoude, hier geheel wegcijferde. En het is in verband hiermede, dat wel *moet* worden aangenomen, dat Paulus, toen hij zich alzoo uitliet, den letterlijken tekst van Matth. 24, Markus 13 en Lukas 21 nog niet kende. Iets waarop zeer ernstig te letten valt, daar men, uit pure vergissing het zich zoo licht inbeeldt, alsof Paulus zijn weg begon met eerst de Evangeliën, gelijk wij die nu bezitten, zich in te prenten. Natuurlijk is dit een geheel verkeerde voorstelling, die geheel uitgesloten moet blijven.

Het behoeft wel nauwelijks opzettelijke aanwijzing, dat Paulus later zelf op deze voorstelling is terug gekomen; iets waarbij het opmerkelijk is, dat de apostel juist in zijn tweeden, veel later geschreven brief aan de Kerk van Thessalonica de stellige tegenspraak heeft geleverd. Slaat ge toch in den tweeden brief aan de Kerk van Thessalonica het tweede kapittel op, dan vindt ge daar, tot uw verwondering, een geheel andere uitlating. Hier toch leest ge in hoofdstuk II: 2 deze heel andere waarschuwing: „Wij bidden u, broeders! dat gij niet haastelijk bewogen wordt of verschrikt, alsof de dag van Christus aanstaande ware." Wij zouden zeggen: „binnenkort ophanden ware." En daarna gaat de Apostel, kras zelfs, tegen elke voorstelling, alsof binnen

menschenleeftijd de Parousie te wachten ware, in, en spreekt het klaarlijk uit, dat er aan Jezus' wederkomst nog zoo ontzettende dingen moeten voorafgaan. Eerst toch, zegt hij, moet „de groote afval komen, en dan moet geopenbaard worden de mensch der zonde, de zoon des verderfs." Hiermede kan niet anders dan de Anti-christ bedoeld zijn. Er volgt toch: „die zich tegenstelt en verheft boven God, alzoo, dat hij in den tempel Gods als een God zal zitten, zichzelven vertoonende dat hij God is." Te dezen opzichte nu mag ondersteld, dat Pautus eerst niet op de hoogte was van Jezus' reden over de Parousie, doch dat hij, juist waar hij zich in 1 Thess. IV : 15 zoo vreemd had uitgelaten, door anderen *) op de profetie omtrent de Parousie zal gewezen zijn, en nu hierop met hoogen ernst ingaande, opzettelijk in zijn tweeden brief aan dezelfde Kerk van Thessalonika, de ware positie gegrepen en de juiste verhouding in het licht heeft gesteld."

Door deze woorden wordt ten eerste het gezag des Woords en daarmede ook de eere Gods aangetast. In de tweede plaats wordt de heerlijke hoop des Christens er door verdonkerd, en ten laatste wordt diens blijdschap er door weggenomen.

Velen, die den Bijbel als Gods Woord aannemen en liefhebben, zijn door de woorden van den geleerden schrijver diep geschokt. Dat in een kring van geloovigen, waar men pal stond voor de inspiratie en opkwam voor het gezag des Woords, een man van erkenden invloed op deze wijze de Schrift ondermijnt, bedroeft velen.

Moge het volgende, eenvoudige getuigenis den geleerden Schrijver tot nadenken, ja meer, tot inzicht en een openlijk herroepen brengen. Zij ons woord verder tot waarschuwing en onderwijzing tevens van andere geloovigen. Tot waarschuwing, om op geenerlei wijze te worden afgetrokken van het ongeschokt en onbeperkt vertrouwen in de letterlijke ingeving der Heilige Schrift.

---

*) In den brief aan de Galatiërs zegt de Apostel o.a.: „Want ik heb het (evangelie) ook niet van een mensch ontvangen, noch geleerd, maar *door openbaring van Jezus Christus*." (Hfdst. 1 : 12.) — En: „Maar van hen, die geacht werden iets te zijn, — wie of wat zij waren, verscheelt mij niets, God neemt den persoon des menschen niet aan, — want zij, die in aanzien waren, *hebben mij verder niets medegedeeld*." (Hfdst. 2 : 6.)
(Noot v. d. schrijver.)

Tot onderwijzing in de dierbare waarheid ten aanzien van de heerlijke hoop, die alle geloovigen ontvangen hebben.

In de woorden van den apostel Petrus: „opdat gij gedachtig zijt aan de woorden, die door *de heilige profeten* te voren gesproken zijn, en aan het gebod van *den Heer en Heiland*, door *uwe apostelen* verkondigd (2 Petr. 3 : 2), bezitten wij een korte maar ernstige vermaning, die tevens een bevestiging is der woorden van den apostel Paulus: „Alle Schrift is van God ingegeven, en nuttig tot *leering*, tot *wederlegging*, tot verbetering, tot onderwijzing in de gerechtigheid; opdat *de mensch Gods* volmaakt zij, tot alle goed werk ten volle toegerust." (2 Tim. 3 : 16, 17.)

„Alle Schrift is van God ingegeven." De boeken des Ouden, zoowel als des Nieuwen Testaments. Uit de boven aangehaalde woorden is dit reeds duidelijk. De geloovige weet bovendien, dat de Heer Jezus, de Zoon van God, dit duidelijk uitgesproken heeft, toen Hij, nà Zijn opstanding, tot Zijne discipelen zeide: „Dit zijn de woorden, die ik tot u sprak, toen ik nog bij u was, dat het alles moest vervuld worden, hetgeen van mij geschreven staat in *de wet van Mozes en de profeten en de psalmen*." (Luk. 24 : 44.)

Nu kan misschien iemand denken: dit is alles in betrekking tot de boeken des Ouden Testaments, maar zijn ook de brieven der apostelen door God ingegeven? Onmiddellijk kan hierop een beslist „ja!" volgen. En opnieuw zijn de woorden des Heeren Jezus onze grond daarvoor.

In Joh. 14 : 26 kondigt de Heer Jezus de komst des Heiligen Geestes aan met de volgende woorden: „Maar de Trooster, de Heilige Geest, dien de Vader zenden zal in mijnen naam, die zal u **alles leeren,** en **zal u indachtig maken, alles wat ik u gezegd heb."** De vervulling dezer belofte bezitten wij in hetgeen de Heilige Geest ons in de Evangeliën van Mattheüs, Markus, Lukas en Johannes mededeelt.

In Joh. 15 : 26, 27 zegt de Heer tot de Zijnen: „Doch wanneer de Trooster zal gekomen zijn, dien ik u zenden zal van den Vader, de Geest der waarheid, die van den

Vader uitgaat, **die zal van mij getuigen.** En gij zult **ook getuigen,** omdat gij van den beginne bij mij zijt." In de Handelingen der apostelen, van hfdst. 1 : 2 tot hfdst. 28 : 25 vinden wij meer dan veertigmaal den Persoon des Heiligen Geestes in en door de apostelen getuigenis gevende aangaande Jezus Christus, en het heil door Hem aangebracht.

En in Joh. 16 : 12—14 hooren wij den Heer Jezus zeggen: „Nog vele dingen heb ik u te zeggen, **doch gij kunt die nu niet dragen.** Maar wanneer die zal gekomen zijn, de Geest der waarheid, zal hij **u in al de waarheid leiden;** want hij zal van zichzelven niet spreken, maar al wat hij zal gehoord hebben, zal hij spreken, en **de toekomende dingen zal hij u verkondigen.** Die zal mij verheerlijken; want hij zal het uit het mijne nemen (of: ontvangen), en het u verkondigen." Deze woorden zijn bevestigd geworden in de brieven der apostelen, en in het boek de Openbaring.

Ook schrijft de apostel Paulus over verschillende *„verborgenheden,"* zooals *„de verborgenheid* van den wil Gods en der Waarheid" (Rom. 16 : 25; Efeze 1 : 9 en 1 Tim. 3 : 16); *„de verborgenheid* der Gemeente van Jezus Christus" (Efeze 3 : 3, 4, 9; 5 : 32; 6 : 19; Kol. 1 : 26, 27); *„de verborgenheid* omtrent de wegneming der Gemeente" (1 Kor. 15 : 51). — En in het boek de Openbaring worden ons drie *„verborgenheden"* onthuld, n.l. *„de verborgenheid* der zeven sterren," (hfdst. 1 : 20); *„de verborgenheid Gods,"* (hfdst. 10 : 7); *„de verborgenheid* van het groote Babylon," (hfdst. 17 : 5, 7). Deze *„verborgenheden"* waren zonder twijfel behoorende tot „de vele dingen," die de Heer Jezus Zijn discipelen nog te zeggen had, maar welke zij vóór de komst des Heiligen Geestes „niet konden dragen."

In 1 Kor. 2 : 12—16 lezen wij: „Want wij hebben niet ontvangen den geest der wereld, maar den Geest, die uit God is, opdat wij zouden weten de dingen, die ons door God geschonken zijn; die wij ook *Spreken,* niet met woorden, die menschelijke wijsheid leert, maar **met woorden, die de Geest leert,** *geestelijke dingen* door *geestelijke woorden* mededeelende. Maar de natuurlijke mensch neemt

niet aan hetgeen van den Geest Gods is, want het is hem dwaasheid; en hij kan het niet verstaan, omdat het geestelijk onderscheiden wordt. Maar wie geestelijk is, onderscheidt (of: beoordeelt) alle dingen; doch hijzelf wordt door niemand onderscheiden (of: beoordeeld). Want „wie heeft den zin des Heeren gekend, die Hem zou onderrichten?" (Jes. 40:13, 14.) Maar wij hebben den zin van Christus."

Uit dit alles blijkt duidelijk, dat al wat wij van de apostelen ontvangen hebben, zoowel het door hen **gesproken** als **geschreven** woord, geïnspireerd (of: ingegeven) is door den Heiligen Geest, waarom wij hun woord mogen aannemen, evenals de broeders te Thessalonika, als **„het Woord Gods, gelijk het waarlijk is."** (1 Thess. 2:13.)

Geve God ons genade te „gedenken aan de woorden te voren gesproken door **de apostelen van onzen Heer Jezus Christus!"** (Judas: 17.)

* * *

Wat is de hoop des Christens?

Het antwoord hierop luidt: **„Christus in u, de hoop der heerlijkheid."** (Kol. 1:27.)

„In het huis mijns Vaders zijn vele woningen; ware het anders, ik zou het u gezegd hebben; want ik ga heen om u plaats te bereiden. En zoo ik heen ga, en u plaats bereid, kom *ik* weder, en zal u *tot mij* nemen, opdat *gij ook* zijn moogt, waar *ik ben.*" (Joh. 14:2, 3.)

In 1 Thess. 4:16 lezen wij: „De *Heer zelf* zal nederdalen," en in vs. 17: „Aldus zullen wij altijd **met den Heer zijn."**

In 1 Thess. 1:2, 3 vernemen wij bovendien, waarvoor de apostel te allen tijde God dankte en wat hem deed aanhouden in het gebed. Hij schrijft daar: „.... zonder ophouden gedenkende *uw werk des geloofs* en *den arbeid der liefde* en **de volharding der hoop op onzen Heer Jezus Christus."** De drie grondbeginselen van het ware Christelijk leven: *het geloof, de liefde* en *de hoop* (1 Kor. 13:13), waren in de gemeente der Thessalonikers aanwezig en

traden krachtig te voorschijn. Bij het werk des geloofs en den arbeid der liefde was er een volhardend hopen op Christus, den Zoon van God, dien zij *uit de hemelen verwachtten,* om hen te redden van den toekomenden toorn. (1 Thess. 1 : 10.)

De apostel is, na „te voren geleden en smaadheid ondergaan te hebben te Filippi" (2 Thess. 2 : 2), drie weken te Thessalonika werkzaam geweest. Zie Hand. 17 : 2. In dien tijd heeft hij aan hen niet alleen het Evangelie verkondigd, maar hij heeft ook tot hen gesproken over de toekomst van den Heer Jezus, hetgeen blijkt uit: „Herinnert gij u niet, dat ik u dit zeide, toen ik nog bij u was?" (2 Thess. 2 : 5.) — Paulus *sprak* en *schreef* over den Heer Jezus; over Diens *dood* tot verzoening der zonde; over Diens *opstanding* uit de dooden en Zijn *plaatsnemen aan de rechterhand der majesteit Gods in den hooge;* en Paulus schreef ook — „in alle brieven" (2 Petr. 3 : 16) — over **des Heeren wederkomst.** De apostel was er mede vervuld. De Heer Jezus zegt in Matth. 12 : 34: „Uit den overvloed des harten spreekt de mond." Welnu, zoo vloeide de mond en de pen des apostels ook over van wat in hem leefde, nl. *de wederkomst des Heeren.* Hij *sprak* over deze gelukzalige hoop, toen hij drie weken te Thessalonika was; hij *schreef* over dezelve in zijn beide brieven aan deze gemeente; en — omdat het hem niet hetzelfde was, hoe de geloovigen over deze waarheid dachten, schreef hij zijn tweeden brief, en besluit dien met: „De groetenis met de hand van mij, Paulus, hetwelk een teeken is in elken brief; *alzoo schrijf ik.*" (2 Thess. 3 : 17.)

De apostel verkeerde, toen hij zijn eersten brief aan de Thessalonikers schreef, niet „*in een waan,*" zooals de schrijver in „de Heraut" heeft durven beweren! Wat zou men van iemand, die „in een waan verkeert," moeten denken of verwachten? Zou zoo iemand aan het eind zijns briefs kunnen schrijven: **„Ik bezweer u bij den Heer,** dat de brief aan al de heilige broeders worde voorgelezen?" (1 Thess. 5 : 27.)

Wat is nu de waarheid?

Aan het einde van hoofdstuk 1 van den eersten brief aan

de Thessalonikers lezen wij, dat het in Macedonië en Achaje bekend geworden was, dat de geloovigen te Thessalonika zich bekeerd hadden „van de afgoden, om den levenden en waarachtigen God te dienen, en Zijnen Zoon uit de hemelen te verwachten, dien Hij uit de dooden heeft opgewekt, Jezus, die ons redt van den toekomenden toorn." Deze „toekomende toorn" is de toorn, die straks komen zal, als „de openbaring des Heeren Jezus van den hemel" zal plaats hebben, „met de engelen zijner kracht, in vlammend vuur wraak nemende over hen, *die God niet kennen*; en over hen, *die het evangelie onzes Heeren Jezus Christus niet gehoorzamen;* die tot straf zullen lijden het eeuwig verderf van het aangezicht des Heeren en van de heerlijkheid Zijner sterkte; wanneer hij komen zal om *in dien dag verheerlijkt te worden in zijne heiligen, en bewonderd te worden in allen, die geloofd hebben;* want onze getuigenis aan u is geloofd geworden." (2 Thess. 1 : 7—10.) De inhoud der beide eerste hoofdstukken van de twee brieven aan de Thessalonikers is dus overeenstemmend, hetgeen ook niet anders kan, daar alles door den Geest van God ingegeven en geschreven is.

Aan het einde der hoofdstukken 2, 3 en 5 van den eersten brief, schrijft de apostel telkens over **de komst des Heeren in heerlijkheid met de Zijnen**. In hfdst. 2 troost Paulus zichzelven en de broeders, aan wie hij schrijft, van wier aangezicht hij „voor een korten tijd beroofd" is, dat zij „zijn hoop, blijdschap en kroon des roems zijn zullen voor onzen Heer Jezus bij zijne komst." In hfdst. 3 vermaant hij hen tot een heiligen wandel „om onberispelijk te zijn in heiligheid voor onzen God en Vader bij de komst van onzen Heer Jezus *met* al zijne heiligen." In hfdst. 5 bidt hij ze toe, dat „de God des vredes Zelf hen heilige gansch en al; en geheel uw geest, en ziel, en lichaam, worde onberispelijk bewaard bij de komst onzes Heeren Jezus Christus!"

Waar nu over deze komst (de schrijver in „de Heraut" gebruikt daarvoor het Grieksche woord: Parousie), in heerlijkheid **met al de heiligen** door den apostel mondeling mededeeling gedaan was, waren de broeders te Thessalonika in droefheid over eenigen uit hen, die ontslapen

waren, wijl zij meenden, dat dezen, nu zij niet meer op aarde leefden, die heerlijkheid van Christus niet zouden zien en daarin niet zouden deelen. Ja, dáárover waren zij bedroefd. Niet in de eerste plaats dus over wat zijzelven hadden verloren. Welk een openbaring van liefde! De liefde, die „niet het hare zoekt" (1 Kor. 13 : 5), was in het midden der broeders te Thessalonika op zulk een wijze werkzaam, dat Paulus hun kon schrijven: „Gijzelve zijt van God geleerd om elkander lief te hebben." (1 Thess. 4 : 9.)

Nu wil de apostel ze niet ten aanzien van de ontslapenen in twijfel laten. Daarom openbaart hij ze een verborgenheid. Hij schrijft: „Doch wij willen u niet onkundig laten, broeders! aangaande hen, die *ontslapen* zijn, opdat gij niet bedroefd zijt, evenals de anderen, die geen hoop hebben. Want indien wij gelooven, dat Jezus gestorven en opgestaan is, zoo zal ook God hen, die door Jezus ontslapen zijn, met hem brengen." (1 Thess. 4 : 13, 14.) Alzoo: bij de komst des Heeren Jezus, wanneer God Christus op deze aarde in heerlijkheid openbaren zal, dan zal God hen, die door Jezus ontslapen zijn, met Christus brengen. Dit wordt door den apostel in Kol. 3 : 4 óók geschreven: „Wanneer Christus, ons leven, zal geopenbaard worden, dan zult ook *gij* met hem geopenbaard worden in heerlijkheid." En de apostel Johannes schrijft ons: „Geliefden! nu zijn wij kinderen Gods, en het is nog niet geopenbaard, wat wij zijn zullen. *Wij weten*, dat, als hij zal *geopenbaard* zijn, wij hem zullen *gelijk* zijn; want wij zullen hem zien, gelijk hij is. En een iegelijk, die deze hoop op hem heeft, reinigt zichzelven, gelijk *hij* rein is." (1 Joh. 3 : 2, 3.)

Hoe het nu mogelijk is, dat God de door Jezus ontslapenen met Hem brengen zal bij diens komst in heerlijkheid, en dat *wij* allen met Christus in heerlijkheid geopenbaard kunnen worden, deelt ons de apostel mede in 1 Thess. 4 : 15—17. En dan lezen wij allereerst: „Dit zeggen wij u **door het Woord des Heeren.**" Gewichtige woorden! Van een ingebeelden waan is geen sprake. De apostel geeft ons door *het woord des Heeren* deze heerlijke, troostvolle waarheid: „dat wij, de levenden, die overblijven tot de komst des Heeren, *niet*

zullen voorkomen hen, die ontslapen zijn; want **de Heer zelf** zal met een geroep, met de stem eens aartsengels, en met de bazuin Gods nederdalen van den hemel; en *de dooden in Christus* zullen eerst opstaan, daarna zullen wij, de levenden, die overblijven, *te zamen met hen in wolken* opgenomen worden *den Heer tegemoet in de lucht;* en aldus zullen wij altijd *met den Heer* zijn. Zoo vertroost dan elkander met deze woorden." Deze waarheid wordt ons door denzelfden apostel ook in 1 Kor. 15 : 51—55 als een „verborgenheid" medegedeeld. Nu **weten** wij dus, dat, als de Heer Jezus in heerlijkheid **met al de heiligen geopenbaard zal worden,** dezen te voren *tot Hem in de lucht* zijn opgenomen. Ja, God zal hen, die door Jezus ontslapen zijn, opwekken. De levend-overgeblevenen zullen worden veranderd. En, nadat ze eerst **tot Hem** gebracht zijn, zullen ze **met Hem** wederkomen. Dít is **de hoop des Christens;** dít is zijn verwachting; dít de vervulling van het verlangen zijner ziel. **De Heer** zal komen in de lucht, om de in Hem ontslapenen uit de graven op te wekken, en de levend-overgeblevenen te veranderen. Alle geloovigen, *de Gemeente in haar geheel,* zullen als de hemelsche bruid den hemelschen Bruidegom *in de lucht* ontmoeten, om door Hem — volgens Zijn belofte in Joh. 14 : 3 — in het Vaderhuis met zijn vele woningen te worden ingevoerd. Is de Gemeente in het Vaderhuis geleid, dan zal de bruiloft des Lams worden gevierd, en de bruid des Lams de vrouw des Lams worden, en alzoo zal zij *altijd* **met** *den Heer zijn.* In Fil. 3 : 20, 21 schrijft de apostel: „Want onze wandel is in de hemelen, waaruit wij ook **als Heiland** *den Heer Jezus Christus verwachten,* die het lichaam onzer vernedering veranderen zal tot gelijkvormigheid aan het lichaam zijner heerlijkheid, naar de werking der macht, die hij heeft om alle dingen aan zichzelven te onderwerpen."

Wordt nu deze heerlijke hoop in het tweede hoofdstuk van den tweeden brief aan de Thessalonikers door Paulus den geloovigen ontnomen? Allerminst! De apostel stelt het opnieuw duidelijk voor, wat onze hoop is. Tijdens zijn afwezigheid waren er valsche leeraars tot de broeders

gekomen, die op drieërlei wijze getracht hadden hen tot de misleidende gedachte te brengen, „dat **de dag** *des Heeren* tegenwoordig (aanstaande, zeer ophanden) ware." (2 Thess. 2 : 2.) Die valsche, verkeerde leeraars hadden dit gedaan door *geest*, door *woord*, en ook *door brief als van ons*. Vandaar Paulus' waarschuwing: „Alzoo schrijf ik." (2 Thess. 3 : 17.) Zij moesten de handteekening vergelijken; en was deze niet als die van den apostel, dan moest de brief als misleidend worden verworpen.

In 2 Thess. 2 : 1, 2 lezen wij: „En wij bidden u, broeders! wegens de komst onzes Heeren Jezus Christus en *onze vereeniging met hem*, dat gij niet haastelijk geschokt wordt in uw gemoed, of verschrikt, noch door geest, noch door woord, noch door brief als van ons, alsof **de dag des Heeren tegenwoordig ware.**" Evenals in deze laatste drie jaren van oorlog velen spreken en schrijven over Matth. 24, en den dag des Heeren als nabijzijnd den geloovigen aankondigen, zoo waren er toen ook dezulken, die den broeders te Thessalonika wijs maakten, dat, wat zij ondervonden van de zijde der ongeloovige Joden, hun strijd, hun lijden en verdrukking, als 't ware de voorteekenen waren van **den dag** *des Heeren*. Maar de apostel bidt hen **wegens de komst onzes Heeren Jezus** en **onze vereeniging met Hem,** d.i. met het oog op, of: op grond van de komst des Heeren en onze toevergadering of vereeniging met Hem, **niet** te denken of te gelooven, dat **de dag** *van Christus* **tegenwoordig** *ware*.

Want dit kón niet. Immers twee groote en ernstige openbaringen moeten eerst plaats hebben, vóór *de dag des Heeren* komen zal. Ten eerste *de afval;* ten tweede *de openbaring van den mensch der zonde, den zoon des verderfs*. Over deze twee gebeurtenissen, die nà de opneming der Gemeente komen zullen, had Paulus hun mededeeling gedaan, toen hij nog bij hen was, en daarom vraagt hij hen: „Herinnert gij u niet?" (2 Thess. 2 : 5.)

Hoe is het dan mogelijk, dat de schrijver in „De Heraut" kan en durft zeggen:

„Te dezen opzichte nu mag ondersteld, dat Paulus eerst niet op de hoogte was van Jezus' reden over de Parousie, doch dat hij, juist waar hij zich in 1 Thess. 4 : 15 zoo vreemd had uitgelaten, door anderen op de profetie omtrent de Parousie zal gewezen zijn, en nu, hierop met hoogen ernst ingaande, opzettelijk in zijn tweeden brief aan dezelfde Kerk van Thessalonika, de ware positie gegrepen en de juiste verhouding in het licht heeft gesteld."

Alsof Paulus zich in den eersten brief verschreven had! Het blijkt, dat Dr. K. geheel overtuigd is, dat de apostel in 1 Kor. 15 juist dezelfde dingen schrijft als in 1 Thess. 4. Welnu, 1 Kor. 15 schreef hij enkele jaren later dan 2 Thessalonika; in welken brief hij dan — volgens Dr. K. — den 1sten brief aan de Thessalonikers herroepen heeft. Zou Paulus enkele jaren later dus weer „in een waan" verkeerd hebben?!

„Dat niemand u op eenigerlei wijze misleide!" roept de apostel ook ons nog toe. (2 Thess. 2 : 3.)

* * *

Zoo we ons houden aan *het Woord van God*, zijn we gewaarborgd, dat we niet op eenigerlei wijze misleid worden. Want wat zegt ons dit Woord? Dat de wettelooze — de mensch der zonde, de zoon des verderfs, die in vs. 4 genoemd wordt — tegengehouden wordt zich te openbaren door een macht grooter en sterker dan hij. En deze grootere en sterkere macht is de Heilige Geest Gods, die in de Gemeente van Christus en in elk waar geloovige woont. Maar is de Gemeente van Christus, volgens 1 Thess. 4 : 16, 17 en 1 Kor. 15 : 51—55, en Fil. 3 : 20, 21, en vele andere plaatsen der Schrift, eenmaal weggenomen van deze aarde, dan is de Persoon des Heiligen Geestes ook naar den hemel teruggekeerd, en aan de openbaring van dien vreeselijken mensch der zonde, den zoon des verderfs, staat dán niets meer in den weg. Hij zal zich in zijn volkomen Gode vijandig karakter openbaren. Doch „de Heere Jezus zal hem verteren met den adem zijns monds, en te niet doen door de verschijning zijner komst." (2 Thess. 2 : 8.) In Openb. 19 : 11—21 wordt ons dit van uit „den geopenden hemel"

te zien gegeven. In vs. 14 lezen we: „dat de heirlegers, die in den hemel zijn, Christus volgen op witte paarden, bekleed met wit, rein, fijn lijnwaad." Door deze woorden wordt alzoo bevestigd, wat wij in 1 Thess. 4 : 14 lezen: „Indien wij gelooven, dat Jezus gestorven en opgestaan is, zoo zal ook God **hen,** die door Jezus ontslapen zijn, **met hem brengen."**

O, dat van een elk onzer, die door Gods genade in den Heer Jezus gelooven, het getuigenis moge worden gegeven: „Gij hebt *mijn* woord bewaard, en *mijnen naam* niet verloochend!" (Openb. 3 : 8). Daaraan verbindt de Heer, onze gezegende Heiland, de heerlijke belofte: „Omdat gij *het woord mijner volharding* bewaard hebt, *zoo zal ik ook u bewaren* voor de ure der verzoeking, die over het geheele aardrijk komen zal, om te verzoeken, die op de aarde wonen." (Openb. 3 : 10.)

Voor de Gemeente zal de Heer Jezus komen als „**de blinkende Morgenster**." (Openb. 22 : 16.)

Voor een dood en vijandig naam-christendom zal Hij komen als „**een dief in den nacht."** (1 Thess. 5 : 2.)

Voor het geloovig overblijfsel uit Israël zal Hij verschijnen als „**de Zon der gerechtigheid**." (Mal. 4 : 2.)

En bij die heerlijke verschijning in majesteit zal Hij vergezeld zijn van Zijn verlosten, die Hij tot Zich in den hemel zal hebben opgenomen, alvorens Zijn heerschappij te aanvaarden.

Zegene de Heer dit woord!

Houden we vast aan het Woord Gods, onzen Bijbel!

Moge de hoop steeds levendig staan voor ons aller oog en hart! Ja, dat steeds meerderen mogen leeren kennen de waarheid aangaande *de zalige verwachting van den Heer Jezus in de lucht,* om de bruid op te nemen in heerlijkheid!

En worde daardoor onzer aller blijdschap vergroot, en bovenal de Naam des Heeren verheerlijkt!

* * *

